

Arrest

nr. 102 026 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 december 2011 diende verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 4 oktober 2012 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij beslissing van 26 november 2012 werd de beslissing van 4 oktober 2012 ingetrokken. Op 29 november 2012 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag 9 *ter*, ingediend op 26 december 2011, onontvankelijk werd verklaard. Die beslissing werd op 11 december 2012 ter kennis gebracht.

Dat is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010. houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en)

Artikel 9ter, §3, 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (Bs 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd 16.01.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.01.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.08.2011 werd 'reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in. het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3, 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS06.02.2012)...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel. Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster een medisch getuigschrift voorlegt dat de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt; waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is tav de eerder ingediende aanvraag op 16/1/2009. Dat daarom in toepassing van artikel 9 ter §3, 5° wordt onontvankelijk verklaard. Doordat zij een manifeste appreciatiefout begaat en niet ingaat op de argumenten en nieuwe elementen aangehaald in de aanvraag vooral angstklachten en het bestaan van een afhankelijke persoonlijkheidsstoornis(6). Ze stelt dat de lijdensdruk zeer hoog is. Betrokkene wordt opgevolgd door deze psychiater sedert begin 2009. De psychiater stelt dat een terugkeer naar de plaats van de traumata een toename van de klachten doet verwachten, met een ernstig suïciderisico. Het is dus inderdaad van belang dat gelet op de aard en de oorsprong van de aandoening, een terugkeer naar Kosovo, haar land van herkomst, waar de trauma zijn ontstaan, nefast en zelfs zeer gevaarlijk zou zijn. Dit element is nieuw ten gronde en vormt de essentiële basis van haar vraag om behandeling in België te mogen genieten en daarom haar administratieve toestand te kunnen geregulariseerd zien. Het spreekt voor zich dat dit element een bijzonder onderzoek vereist, waarbij men niet kan volstaan met een onderzoek naar beschikbaarheid, of nog toegankelijkheid van psychiatrische zorg in Kosovo. Bovendien, ivm die beschikbaarheid en toegankelijkheid, deze wordt ten eerste betwist en dit wordt gestaafd een attest dat door de neuropsychiater, Dr G.R. van de neuropsychiatrische kliniek ANIMA in Peje. (7) Inderdaad, Dr. G.R. stelt dat het aantal patiënten hoog is, de materiële toestand moeilijk met een tekort aan alle soorten medicatie en professioneel opgeleide artsen op gebied van mentale stoornissen; dat zij niet in de minste mogelijkheid verkeren om een adequate behandeling te verstrekken indien betrokkene zou terugkeren naar Kosovo. Dr. R. spreekt namens het regionaal ziekenhuis in Peje. In dit kader wordt ook nog verwezen naar het feit dat de twee broers van verzoekster in België verblijven en dat haar vader, die wel in Kosovo zelf zwaar ziek is (8) zodat deze ook geenszins financieel voor haar kan instaan. In Kosovo is de gezondheidszorg beneden alle peil en bovendien wordt de toegankelijkheid ervan beperkt door het gebrek aan middelen aan de kant van de verstrekkers als aan de kant van de gebruikers-patiënten. Mevrouw C. G, burgemeester van St Niklaas, waar betrokkene woont, is op de hoogte van de problematiek en heeft het persoonlijk nodig gevonden om haar steun en tussenkomst in dit dossier te laten blijken bij brief dd 13/10/2011 (9) en 13/12/2011(10). Terwijl het bestaan van de post traumatische stress stoornis nooit ter discussie werd gesteld door de administratie

(noch door de arts-adviseur) doch de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst. Terwijl in de nieuwe aanvraag duidelijk blijkt dat er nieuwe elementen naar voren worden gebracht, op expliciete wijze, namelijk het feit: dat verzoekster naast psychiatrische hulp ook toegang nodig heeft tot eerstelijns hulp via haar huisarts en dat zij wél mantelzorg nodig heeft, in casu van haar 2 broers die hier in eerder een bevel om het grondgebied heeft ontvangen, dat nu weer op elk ogenblik kan uitgevoerd worden. Omwille van de medische problematiek bestaat er in dat geval een ernstig risico op een zeer ernstig onherstelbaar nadeel, hetwelk in elk geval niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. De toegankelijkheid van hoog gespecialiseerde psychiatrische gezondheidszorg en ook de noodzakelijke sociale omkadering zijn totaal niet gewaarborgd in Kosovo, zoals zij aanvoerde in haar aanvraag. De uitvoering van de bestreden beslissing brengt onafwendbaar met zich een onherstelbaar nadeel mee, zowel psychisch als socio-economisch, en meer bepaald een groot risico op schending van artikel 3 EVRM, temeer daar verzoekster ook 2 minderjarige, schoolgaande kinderen, ten laste heeft. Het risico op gezegd nadeel is aldus afdoende bewezen zodat de schorsing zich opdringt.”

2.2. Verzoekster betoogt dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet niet voorziet dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekster een aandoening zou inroepen die zij reeds ingeroepen heeft in een vorige aanvraag. Verzoekster stelt dat zij nieuwe elementen heeft ingeroepen zoals de nood aan mantelzorg, suïciderisico, afhankelijke persoonlijkheidsstoornis.

Uit het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster voorlegde bij haar huidige aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is sinds haar eerder ingediende aanvraag van 16 januari 2009, die ongegrond werd verklaard. Verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 16 maart 2002, nr. 105.103). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821).

Verzoekster betwist de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, terwijl in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer in de eerdere medische regularisatieprocedure geoordeeld heeft dat de nodige behandeling wel beschikbaar en gegrond is.

In het medisch advies van 11 juli 2011 waarop de beslissing van 16 augustus 2011 steunt, besluit de ambtenaar-geneesheer:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met voornamelijk angsten en een verstoorde slaap. De psychologische en psychiatrische begeleiding begon in december 2007. In september 2010 was zij nog steeds in begeleiding op het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Sint-Niklaas waar zij maandelijks een psychologisch consult krijgt en waar zij in de loop van een jaar tweemaal op consultatie ging bij de psychiater. Betrokkene neemt Efexor-Exel 75 mg en trazodon 100 mg. Betrokkene kan reizen met de trein en ze heeft geen nood aan mantelzorg.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Kosovo:

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

[http://esk.rks-qov.net/ena/dmdQcuments/Health%2Q\\$statistics%202009.pdf](http://esk.rks-qov.net/ena/dmdQcuments/Health%2Q$statistics%202009.pdf).

<http://www.msh-ks.org/en/produktetHTiedidnale.html>.

<http://www.msh-ks.org/en/mieket.html>.

<http://www.pharmaks.com/>

Medisch-psychiatrisch verslag van Dr A.C. dd. 02.07.2010 Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van International SOS van 20.01.2010 met uniek referentienummer 3020 .

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in centra voor geestelijke gezondheidszorg en dat opname in Psychiatrie mogelijk is. Er zijn meerdere psychotherapeuten die ook privé werken.

Wat de beschikbaarheid van de medicatie betreft: Trazodon is beschikbaar (pharmaks) alsook Venlafaxine (BMA 3U20 nr 8)

De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene want medische behandeling is mogelijk in het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit: *“Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht.”*

Verzoekster roept de schending van artikel 3 van het EVRM in zonder te verduidelijken op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Teneinde de bescherming van artikel 3 van het EVRM te genieten, dient de verzoeker het bewijs te leveren waaruit zou blijken dat substantiële gronden zijn om te geloven dat hij bij een eventueel uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen (EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para.91; EHRM, Cruz Varas e.a. . Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italië, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v Finland, arrest van 26 juli 2005, para.167). Emotionele stress en angstgevoelens bereiken het minimumniveau van ernst vereist in artikel 3 van het EVRM niet. (Commissie nr. 9261/81, beslissing van 3 maart 1982, X v. UK, D&R 28, 182; J. Vande Lanotte en Y. HAECK, Handboek EVRM, Intersentia, Antwerpen, 2005, 574).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Verzoekster toont niet aan dat de nodige behandeling niet beschikbaar en niet toegankelijk is in het land van herkomst.

Verzoekster toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC